

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Technické sporty Východní Morava**, se sídlem v Holešově, ul. Palackého 1128, zastoupeného JUDr. Karlem Veverkou, advokátem se sídlem v Přerově, Boženy Němcové 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2011, č. j. 13871/11-1302-700225,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství (nahradilo i v této věci původního žalovaného Finanční

ředitelství v Brně). V dalším textu tohoto rozsudku proto výraz „žalovaný“ označuje promiscue jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

[2] Žalobu ve věci podával dne 15. 2. 2012 u zdejšího soudu žalobce označený občanské sdružení AEROKLUB HOLEŠOV. Dne 19. 9. 2012 oznámil žalobce soudu, že změnil název občanského sdružení na nový název Technické sporty Východní Morava. Změnu názvu doložil novými stanovami občanského sdružení, které schválila členská schůze dne 17. 3. 2012. Rovněž doložil, že změnu stanov vzalo na vědomí Ministerstvo vnitra ČR, a to sdělením ze dne 11. 6. 2012, č.j. MV-94146-8/VS-2008.

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

[3] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu v Holešově, (dále jen správce daně), č.j. 10666/11/322970703437 ze dne 9. 3. 2011, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009 ve výši 4.291.458 Kč a současně bylo konstatováno, že vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 858.291 Kč.

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s názorem správce daně, že v případě plnění uskutečněného dle Dohody o poskytnutí kompenzací uzavřené dne 6. 11. 2008 mezi žalobcem a Zlínským krajem, (dále jen „Dohody“) se jednalo o úhradu za žalobcem uskutečněnou službu dle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k závěru, že uzavřením a plněním dle dohody žalobce přijal závazek zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání či situaci a poskytl tím službu dle citovaného ustanovení ZDPH. Tvzení žalobce, že prostředky poskytnuté na základě dohody mu měly umožnit zachování činnosti spočívající v provozování hlavní zájmové činnosti, přičemž se vzhledem k neziskové povaze žalobce mohlo jednat o poskytnutí dotace, grantu, resp. daru, dle názoru žalovaného dezinterpretuje záměr poskytovatele vyjádřený v uvedené Dohodě. Záměrem poskytovatele bylo vybudovat na pozemcích, které byly dříve ve vlastnictví žalobce, průmyslovou zónu a k tomu směřovaly dílčí kroky, kterými bylo i provedení vkladu vlastnického práva poskytovatele k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí, ukončení veškerých nájemních a podnájemních vztahů žalobce k nemovitostem a vyklizení všech nemovitostí, včetně nemovitostí žalobce. Ze stejného důvodu žalovaný neakceptoval ani tvrzení o dohodě jako o vedlejší ujednání ke kupní smlouvě s daňovými důsledky spadajícími do režimu osvobození plnění dle § 56 zákona o DPH. Žalobce rovněž neprokázal vznik konkrétní újmy, nespecifikoval ji konkrétním způsobem. Žalovaný uzavřel, že skutečným záměrem poskytovatele, tedy Zlínského kraje, bylo vybudovat průmyslovou zónu v předmětné lokalitě a za tímto účelem provést výkup nemovitostí a ukončit jejich užívání žalobcem. Dalším záměrem bylo smluvně zavázat žalobce, že v této souvislosti nebude již požadovat žádné jiné plnění než plnění sjednaná, jak je zřejmé z obsahu Dohody a rovněž i z dalších podkladů získaných v průběhu daňového řízení. Jednalo se tedy o službu ve smyslu § 14 odst. 1 písm. d) zákona o DPH. Z obsahu uvedené dohody jasně vyplývá, že přijal závazek zdržet se dalších požadavků na jakákoliv jiná plnění, tj. zdržet se určitého jednání.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce zdůraznil, že zásadní otázkou sporu je to, zda plnění, které žalobce obdržel na základě Dohody představuje poskytnutí služby podle § 14 odst. 1 písm. d) ZDPH, či zda šlo o plnění osvobozené od daně ve smyslu § 51 a násl. uvedeného zákona.

[6] Žalobce připomněl, že uzavřel dne 3. 11. 2008 se Zlínským krajem kupní smlouvu o převodu vlastnictví k nemovitostem, jejímž předmětem byly veškeré nemovitosti a stavby zapsané i nezapsané v katastru nemovitostí, které žalobce vlastnil v průmyslové zóně za kupní cenu stanovenou znaleckým posudkem č. 008/2008 zpracovaným TOP AUDITING, s.r.o. (Dále jen „Kupní smlouva“). Jako rozvazovací podmínka, s jejímž vznikem byl spojen zánik účinku Kupní smlouvy, byla sjednána úhrada částky 26.872.000 Kč zdůvodněná jako kompenzace újmy způsobené žalobci dle znaleckého posudku č. 067/2007 zpracovaného rovněž TOP AUDITING, s.r.o. V den uzavření kupní smlouvy byla uzavřena smlouva o nájmu, kterou Zlínský kraj jako pronajímatel přenechal Industry Servis ZK, a.s., jako nájemci veškeré nemovitosti a stavby odkoupené od žalobce. Tato společnost téhož dne přenechala tyto nemovitosti žalobci jako podnájemci do užívání na dobu určitou 89 dnů. Následně byla uzavřena Dohoda, v níž se poskytovatel, Zlínský kraj, zavázal zaplatit žalobci 26.872.000 Kč. Je zřejmé, že jediným účelem této dohody bylo poskytnout žalobci sjednanou peněžní částku.

[7] Dle žalobce Zlínský kraj, jakož i žalobce, si byli v době uzavření Kupní smlouvy vědomi, že žalobci bude v důsledku převodu vlastnického práva zaplacená částka celkem 54.004.140 Kč, přičemž tato bude tvořena jednak kupní cenou nemovitostí dle znaleckého posudku v částce 27.132.140 Kč a dále náhradou újmy rovněž podle znaleckého posudku v částce 26.872.000 Kč. Posudky v obou případech zpracoval TOP AUDITING, s.r.o. Účastníci smluv si byli vědomi, že uzavřením kupní smlouvy a vyplacením kupní ceny již žalobce nemá důvod ani možnost cokoliv činit nebo čehokoliv se zdržet, neboť stav vzniklý uzavřením kupní smlouvy mu jakoukoliv tuto činnost neumožňoval. Zlínský kraj s ohledem na pravidla programu na podporu podnikatelských nemovitostí a infrastruktury Ministerstva průmyslu a obchodu nemohl zaplatit žalobci celkovou částku 54.004.140 Kč jako kupní cenu, neboť byl limitován výší obvyklé ceny stanovené znaleckým posudkem. Zlínský kraj potřeboval proto, aby mohl čerpat od Ministerstva průmyslu a obchodu dotaci na další částku převyšující znalecký posudek, pokud se týká obvyklé kupní ceny, vykázal tedy další prostředky jako kompenzaci újmy. Rozhodnutí žalovaného však v tomto kontextu neobsahuje vůbec žádné úvahy a trpí tedy neurčitostí a absolutní nepřezkoumatelností. Dle názoru žalobce není rozhodující, zda sám v průběhu daňového řízení určil, že částka vyplacená na základě Dohody, tedy částka 26.872.000 Kč, představuje fakticky doplatek kupní ceny za převedené nemovitosti, dar či dotaci, podporu činnosti nebo náhradu škody (dle názoru žalobce by tyto otázky měl nezpochybnitelným způsobem zodpovědět Zlínský kraj). Pro rozhodnutí žalovaného mělo být relevantní to, že plnění žalobce dle dohody o poskytnutí kompenzací rozhodně nemohlo dle jejího skutečného obsahu být službou ve smyslu § 14 odst. 1 písm. c) zákona o DPH.

[8] Správce daně i přes důkazní návrhy žalobce vydal rozhodnutí, aniž navrhované důkazy provedl, ačkoliv těmito důkazy mohl být objasněn skutečný obsah uzavřené dohody o poskytnutí kompenzací. Dle žalobce po provedeném dokazování by bylo možno dospět

k závěru, zda plnění žalobce bylo službou podléhající dani z přidané hodnoty, či plnění od této daně osvobozeným. Toto tvrzení žalobce je opodstatněno stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 19. 1. 2012 (které žalobce přiložil k žalobě). Žalovaný odmítl tvrzení žalobce v podaném odvolání s tím, že částka 26.872.000 představuje prostředky, které měly žalobci umožnit zachování činnosti spočívající převážně v provozování hlavní (zájmové) činnosti, přičemž by se vzhledem k neziskové povaze žalobce mohlo jednat o poskytnutí dotace, grantu, resp. daru. Dle žalovaného toto tvrzení žalobce dezinterpretuje záměr poskytovatele vyjádřený v dohodě, a to provedení vkladu vlastnického práva poskytovatele k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí, ukončení veškerých nájemních či podnájemních vztahů odvolatele k nemovitostem včetně ukončení podnájemní smlouvy, a vyklizení všech nemovitostí. Ze stejného důvodu žalovaný neakceptoval ani tvrzení žalobce o dohodě jako vedlejšího ujednání ke kupní smlouvě s daňovými důsledky spadajícího do režimu osvobozených plnění dle § 56 zákona o DPH. Obdobně žalovaný odmítl možnost posoudit žalobcem přijaté peněžní plnění jako náhradu škody stanovenou bez daně z přidané hodnoty s tím, že žalobce nespecifikoval skutečnou újmu jemu vzniklou. Dle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 5 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, daňového řádu (dále jen „DŘ“), a rovněž ani z ust. § 116 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, neboť nenapravil v odvolání důvodně vytýkaná porušení zásady správy daní vyjádřené v ust. § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu ani porušení ust. § 92 odst. 2 daňového řádu.

[9] Dle žalobce správce daně a rovněž žalovaný povýšili formálněprávní rámec celého smluvního vztahu mezi Zlínským krajem a žalobcem nad jeho skutečný obsah, přičemž neposuzovali všechny důkazy nejen jednotlivě, ale především v jejich vzájemných souvislostech. Jejich postup vedl k nesprávnému závěru, že v předmětné věci žalobce poskytl službu podle § 14 odst. 1 písm. d) ZDPH. Vůbec se přitom nezabývali tím, že s ohledem na důvod poskytnutí předmětné peněžní částky, tak jak byl formulován v čl. III bod 3.1 dohody o poskytnutí kompenzací ze dne 6. 11. 2008 „... jako náhrady újmy související s pozbytím vlastnictví příjemce k nemovitostem ..., se vznikem veřejného dopravního letiště Holešov a ukončením užívání nemovitostí v průmyslové zóně příjemcem ...“ fakticky nemůže vyplacená peněžní částka představovat úplatu za poskytnou službu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl s tím, že plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[11] Zdůraznil, že z pohledu druhé smluvní strany – Zlínského kraje, prezentovaného ve vyjádření ze dne 20. 2. 2010, (učiněného Industry Servis ZK, a.s., která administruje pro Zlínský kraj budování strategické průmyslové zóny), byla poskytnutá kompenzace náhradou újmy, která aeroklubu vznikla v souvislosti se zánikem podmínek, které měl k dispozici v lokalitě veřejného letiště Holešov. Zároveň záměrem Zlínského kraje byla i závazná deklarace, že vyplacením náhrad jsou požadavky žalobce bezezbytku vypořádány, což je v dohodě v čl. III, bodech 3.1 a 3.2 vyjádřeno tak, že všechny nároky žalobce vzniklé z titulu užívání nemovitostí v průmyslové zóně včetně újmy způsobené zánikem letiště Holešov a včetně náhrady škody, jsou smlouvou vypořádanou, a že příjemce kompenzace, tedy žalobce,

se zároveň zavazuje, že nebude po poskytovateli už požadovat žádné jiné plnění v souvislosti s ukončením užívání jakýchkoliv nemovitostí nacházejících se v průmyslové zóně a poskytovatel tento závazek akceptuje. Dle žalovaného tedy žalobce přijal závazek zdržet se určitého jednání a poskytl tím službu dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Poskytnutím služby se pro účely zákona o DPH rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Na daný případ není možné vztáhnout žádné ustanovení § 51 a násl. zákona o DPH, kde jde o taxativní výčet od daně osvobozených plnění. Žalovaný neshledal žádnou z žalobcem nabízených variant možného posouzení, co bylo skutečným důvodem předmětného finančního plnění, za relevantní. Žalobce dezinterpretuje písemnou dohodu, pokud tvrdí, že tato byla vedlejším ujednáním ke kupní smlouvě. Nelze akceptovat ani tvrzení, že by se jednalo o prostředky, které mu měly umožnit zachování činnosti, přičemž se vzhledem k neziskové povaze jeho činnosti mělo jednat o poskytnutí dotace, grantu, resp. daru. Záměr poskytovatele finančního plnění byl v dohodě jasně vyjádřen.

IV. Replika žalobce

[12] Žalobce upřesnil, že neurčitost a absolutní nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, je zřejmá rovněž z rozporu mezi verbálním zněním jednotlivých částí dohody o poskytnutí kompenzací a učiněným závěrem žalovaného. Dle žalobce pojem „kompenzace“ použitý v dohodě a dále část čl. II odst. 2.3. této dohody, podle kterého „pozbytí vlastnictví příjemce k nemovitostem ... a ukončení užívání nemovitostí, zejména zánik letiště Holešov, má pro budoucí činnost příjemce zásadní význam a způsobí mu újmu. Proto se účastníci této smlouvy dohodli, že za vzniklou újmu poskytne poskytovatel příjemci kompenzaci ve výši stanovené znaleckým posudkem č. 067/2007, který zpracovala společnost TOP AUDITING, s.r.o. Podle znaleckého posudku činí obvyklá hodnota náhrad souvisejících se zánikem veřejného dopravního letiště Holešov pro příjemce k datu 1. 1. 2007 26.872.000 Kč“, zcela odporují závěru žalovaného, že „... v posuzovaném případě žalobce přijal závazek zdržet se určitého jednání a poskytl tím službu ...“.

[13] Žalobce uzavřel, že setrvává na svém názoru, že plnění žalobci dle dohody o poskytnutí kompenzací nemohlo dle jejího skutečného obsahu být službou ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. d) zákona o DPH. O opodstatněnosti tohoto tvrzení žalobce svědčí i vyjádření žalovaného ze dne 12. 3. 2012 zaslané krajskému soudu ve věci sp. zn. 29 Af 205/2011, v němž je hodnocen příjem žalobce z dohody o poskytnutí kompenzací s ohledem na doměření daně z příjmů právnických osob. V něm žalovaný uvedl, že „v přezkoumávaném případě obdržel žalobce daný příjem v souvislosti s nakládáním s majetkem (pozbytí vlastnictví k nemovitostem, prodej nemovitostí), což mělo zásadní vliv na jeho činnost a onen příjem mohl případně napomoci tuto činnost obnovit.“

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[14] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání.

[15] Předmětem sporu je právní posouzení otázky, zda plnění žalobce z výše specifikované Dohody je poskytnutím služby podle § 14 odst. 1 písm. d) ZDPH a tedy podléhá DPH, nebo zda jde o plnění osvobozené od daně dle § 51 a násl. ZDPH.

[16] Jak soud zjistil ze správního spisu, a jak je mezi účastníky nesporné, dne 3. 11. 2008 byla mezi žalobcem jako prodávajícím a Zlínským krajem jako kupujícím uzavřena výše uvedená Kupní smlouva o převodu vlastnictví k nemovitostem podle § 588 a násl. občanského zákoníku, za dohodnutou kupní cenu 27.132.140 Kč. V Kupní smlouvě bylo v čl. 6 uvedeno, že si smluvní strany sjednávají rozvazovací podmínku, podle které veškeré právní následky z této smlouvy pominou v případě, že žalobce vyklidí a předá vyklizené nemovitosti společnosti Industry Servis ZK, a.s. (nájemci, kterému byly předmětné nemovitosti dány do nájmu bezprostředně po uzavření Kupní smlouvy a který je žalobci poskytl do podnájmu), nejpozději dnem skončení podnájmu, avšak kupující Zlínský kraj neuhradí do 15 dnů od vyklizení a předání nemovitostí žalobci částku ve výši 26.872.000 Kč, která představuje kompenzaci újmy vzniklé žalobci v souvislosti s pozbytím vlastnictví uvedených nemovitostí, ukončením jejich užívání a se zánikem letiště Holešov. Poskytnutí kompenzace bude upraveno v samostatné dohodě.

[17] Dne 6. 11. 2008 byla mezi žalobcem a Zlínským krajem uzavřena výše citovaná Dohoda o poskytnutí kompenzací. Je z ní zřejmé, že žalobce po uzavření Kupní smlouvy předmětné nemovitosti užívá ve formě podnájmu, dokud to umožní průběh prací na budování průmyslové zóny. V odst. II je uvedeno, že příjemce, tedy žalobce, si je vědom významu průmyslové zóny, proto s prodejem nemovitostí souhlasil. Pozbytí vlastnictví příjemce k předmětným nemovitostem má pro budoucí činnost žalobce zásadní význam a způsobí mu újmu. Proto se účastníci dohodli, že za vzniklou újmu poskytne poskytovatel příjemci kompenzaci ve výši stanovené znaleckým posudkem č. 067/2007, vypracovaným společností TOP AUDITING, s.r.o. Dle tohoto posudku obvyklá hodnota náhrad souvisejících se zánikem veřejného dopravního letiště Holešov pro příjemce k datu 1. 1. 2007 činí 26.872.000 Kč.

[18] V odst. III smlouvy je uvedeno, že částka bude zaplacená jako náhrada újmy související s pozbytím vlastnictví příjemce k nemovitostem, které jsou předmětem, se zánikem veřejného dopravního letiště Holešov a ukončením užívání nemovitostí v průmyslové zóně příjemcem a příjemce tento závazek akceptuje. Příjemce prohlásil, že jsou všechny jeho nároky vzniklé z titulu ukončení užívání předmětných nemovitostí včetně újmy způsobené zánikem letiště Holešov a včetně náhrad škod touto smlouvou vypořádány. Příjemce se zároveň zavázal, že nebude po poskytovateli již požadovat žádné jiné plnění v souvislosti s ukončením užívání jakýchkoliv nemovitostí nacházejících se v průmyslové zóně a poskytovatel tento závazek akceptuje.

[19] Poskytovatel se zavázal, že uvedenou částku zaplatí žalobci za podmínky, že dojde k vkladu vlastnického práva k nemovitostem, které jsou předmětem smlouvy, do katastru nemovitostí ve prospěch poskytovatele, dojde k ukončení veškerých nájemních i podnájemních vztahů příjemce (tedy žalobce) k nemovitostem, včetně ukončení smlouvy o podnájmu uzavřené mezi žalobcem a Industry Servis ZK, a.s., a dojde i k vyklizení všech předmětných nemovitostí v souladu se smlouvou kupní.

[20] Žalobce v žalobě uváděl, že otázku, zda částka vyplacená na základě Dohody představuje fakticky doplatek kupní ceny za převedené nemovitosti, dar či dotaci, by měl nezpochybnitelným způsobem zodpovědět Zlínský kraj. Soud konstatuje, že ve správním spise je založen přípis společnosti Industry servis ZK, a.s. ze Dne 20. 2. 2010, adresovaný daňové poradkyni Ing. J. R., která zastupovala žalobce v daňovém řízení. Je z něho zřejmé, že daňová poradkyně se přípisem ze dne 1. 2. 2010 obrátila na Zlínský kraj, s žádostí o poskytnutí součinnosti v předmětném daňovém řízení. Tato žádost byla uvedeně společnosti postoupena k vyřízení s tím, že „administruje“ budování průmyslové zóny. V přípise je mimo jiné uvedeno, že „Co musel činit a také činil, /Zlínský kraj, pozn. soudu/, bylo jasné vymezení rozsahu poskytnutých náhrad, včetně závazné deklarace ze strany odškodněných subjektů, že vyplacením náhrad jsou jejich požadavky bezrezbytku vypořádány. Tento postup byl, mimo jiné, nezbytným předpokladem právní jistoty, že vypořádáním uplatněných požadavků je nárok žadatele uspokojen v plné výši a nebudou již vznášeny žádné další požadavky...“. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je obsah uvedeného sdělení rekapitulován a je zřejmé, že z něho žalovaný ve svých úvahách vycházel.

[21] Soud konstatuje, že obsahu Dohody nepochybně vyplývá, že nejde o dotaci, dar ani jinou podporu ze strany Zlínského kraje. Je zřejmé, že jde o nepojmenovanou smlouvu, uzavřenou podle § 51 občanského zákoníku.

[22] V daném případě Zlínský kraj jako investor, jemuž byly peněžní prostředky poskytnuty jako dotace, následně použil tyto prostředky k naplnění cíle, tj. uhrazení schválené investiční akce, kde již šlo o soukromoprávní vztah investora (Zlínského kraje) a žalobce. Jejich soukromoprávní vztah našel odraz jednak v kupní smlouvě a jednak v Dohodě o poskytnutí kompenzací. Lze tak uzavřít, že plnění poskytnuté žalobci ve výši 26.872.000 Kč na základě uzavřené Dohody, není poskytnutím dotace žalobci od Ministerstva průmyslu a obchodu ani od Zlínského kraje, ale vyjadřuje soukromoprávní vztah mezi Zlínským krajem (jako poskytovatelem kompenzace) a žalobcem (jako příjemcem kompenzace).

[23] Zlínský kraj jako poskytovatel předmětné částky se v dohodě zavázal, že tuto částku zaplatí žalobci jako náhradu újmy související s pozbytím vlastnictví k nemovitostem, se zánikem veřejného dopravního letiště Holešov a ukončením užívání nemovitostí v Průmyslové zóně.

[24] Příjemce, tedy žalobce, se zavázal, že tím jsou všechny jeho nároky vzniklé z titulu ukončení užívání nemovitostí v Průmyslové zóně včetně újmy způsobené zánikem letiště Holešov a včetně náhrady škod vypořádány.

[25] Účinnost byla podmíněná vkladem vlastnického práva k nemovitostem, které byly předmětem převodu mezi účastníky smlouvy, ukončením veškerých nájemních či podnájemních vztahů žalobce k nemovitostem, které se nacházejí v průmyslové zóně a vyklizením všech nemovitostí v Průmyslové zóně včetně nemovitostí které byly předmětem převodu mezi příjemcem a poskytovatelem.

[26] Je zřejmé, že pozbytím nemovitostí, které žalobci sloužily k provozování jeho činnosti, byla žalobci způsobena újma. Zlínský kraj, do jehož vlastnictví byly nemovitosti nabyty, tuto skutečnost nepopíral. Zejména z podmínek, na které byla vázána účinnost

Dohody, tedy i vyplacení částky 26 872 000 Kč, je zřejmé, za jakým účelem tuto částku poskytl. Uznal, že v souvislosti s pozbytím vlastnictví a nutností vyklidit dříve vlastněné a užívané nemovitosti žalobci vznikne újma. V zájmu Zlínského kraje však jednoznačně bylo, aby veškeré vztahy žalobce k předmětným nemovitostem byly vypořádány bez možností vznášení jakýchkoliv dalších nároků, aby předmětné nemovitosti byly žalobce zcela vyklizené, neboť je Zlínský kraj k určitému termínu potřeboval mít k dispozici pro další záměry. Je tedy zřejmé, že částku uvedenou v dohodě zaplatil za to, že nemovitosti budou žalobcem k určitému datu zcela vyklizené, bez jakýchkoliv závazků a žalobce v souvislosti s nimi a s jejich vyklizením nebude mít možnost vznášet další požadavky.

[27] Podle §14 odst. 1 písm. d) ZDPH poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Poskytnutím služby se rozumí také přijetí závazku zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci.

[28] Soud se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů, že částku, kterou žalobce obdržel na základě předmětné Dohody, lze podřadit pod pojem služby dle § 14 odst. 1 písm. d) ZDPH a správce daně postupoval správně, pokud z této částky doměřil DPH. Nebylo zjištěno, že by předmětné plnění mohlo být zařazeno mezi plnění osvobozená od DPH podle §51 a násl. ZDPH.

[29] Soud je toho názoru že z uvedené Kupní smlouvy, Dohody a rovněž vyjádření společnosti Industry Servis ZK, a.s. je zřejmé, za jakým účelem Zlínský kraj uzavřel zmiňovanou Dohodu o poskytnutí kompenzace. Měl eminentní zájem na to, aby nemovitosti pro výstavbu průmyslové zóny byly včas převedené, oproštěné od jakýchkoliv závazků, vyklizené a byly vyloučeny jakékoliv další možné požadavky v souvislosti s jejich prodejem. Tento cíl vyplývá rovněž z faktu, že částka na základě uzavřené Dohody měla být vyplacena až poté, co vlastnické právo k předmětným nemovitostem bude vloženo do katastru nemovitostí, budou ukončeny veškeré nájemní a podnájemní vztahy žalobce k těmto nemovitostem a nemovitosti budou vyklizené. Žalobce tedy za poskytnutou finanční částku přijal určitý závazek, který lze podřadit pod poskytnutí služby podle § 14 odst. 1 písm. d) ZDPH. Na tom nic nemění skutečnost, že částka, která byla žalobci za tuto „službu“ poskytnuta, měla kompenzovat újmu, která žalobci v souvislosti s prodejem a vyklizením nemovitostí vznikla.

[30] Žalobce v žalobě uváděl, že správce daně neakceptoval jeho návrh na pokračování v dokazování a vydal rozhodnutí, ačkoliv další důkazy mohly objasnit skutečný obsah Dohody o poskytnutí kompenzací ve smyslu, zda plnění z této dohody bylo službou podléhající dani z přidané hodnoty, nebo plněním od této daně osvobozeným. K opodstatněnosti tohoto tvrzení předložil žalobce stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 19. 1. 2012. Soud uvedenou námitku neshledal důvodnou. Dle jeho názoru správce daně zjistil skutkový stav věci dostatečně, ve věci nebylo třeba provádět další dokazování. Názor žalobce nepodporuje ani uvedené stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu, ze kterého pouze plyne, že Zlínský kraj byl, pokud se týká ceny nemovitostí vykupovaných pro účely podpořeného projektu, limitován výší obvyklé ceny dle znaleckého posudku. Vzhledem k tomu soud nepokládal za přínosné provádět tímto stanoviskem dokazování.

[31] Žalobce v žalobě předesílá, k jakým závěry měl žalovaný dospět, (viz odst. [7] tohoto rozhodnutí), pokud by všechny smlouvy ve věci hodnotil v jejich vzájemné souvislosti. Soud konstatuje, že jde o subjektivní názory žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si žalovaný byl vědom provázanosti Kupní smlouvy, smluv o nájmu a podnájmu i Dohody o poskytnutí kompenzací a částku poskytnutou na základě dohody o poskytnutí kompenzací vyhodnotil z hlediska DPH správně. Soud odkazuje na výše uvedené shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí.

[32] Správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, tedy DŘ i ZDPH. Vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nebylo třeba pokračovat v dokazování, jak navrhoval žalobce v průběhu daňového řízení, správce daně i žalovaný neporušili žádnou ze zásad daňového řízení, tedy ani ty, jejichž porušení žalobce namítal, tedy § 5 odst. 1 a § 8 odst. 1 a 3 a § 92 odst. 2 DŘ. Správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákony a jinými právními předpisy a přihlídlí ke všemu, co při daňovém řízení vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 DŘ). Jejich rozhodnutí jsou řádně a logicky odůvodněna, nelze přisvědčit žalobci, že jsou nepřezkoumatelná a neurčitá. Důkazy řádně hodnotili v souladu s posledně citovaným ustanovením zákona. Vycházeli ze skutečného obsahu právního úkonu, zejména Dohody o poskytnutí kompenzací (§ 8 odst. 3 DŘ). V žádném případě nebyl povýšen formálněprávní rámec vztahu mezi Zlínským krajem a žalobcem nad jeho skutečný obsah, jak tvrdil žalobce. Při přezkumu daňového řízení nevyšly najevo nesprávnosti ani jakékoliv nezákonnosti, které by mohly mít vliv na soudní rozhodnutí.

[33] Pokud se soud zabýval hodnocením důkazů správními orgány obou stupňů, vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75, podle kterého *„Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.“* Dle názoru krajského soudu lze uvedenou právní větu vztáhnout i na zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 8 odst. 1 DŘ.

[34] Soud dodává, že se částkou, které je předmětem řízení, zabýval rovněž v řízení vedeném pod sp. zn. 29Af 205/2011, a to z hlediska, zda jde o příjem, který je předmětem daně z příjmů právnických osob. V odůvodnění rozsudku ze dne 28. 11. 2013, kterým zamítl žalobu, potvrdil správnost rozhodnutí správních orgánů, pokud z uvedené částky byla doměřena daň z příjmů právnických osob.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu